

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 231/2010-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošikovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti J. P., S., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. P. priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť J. P. trovy konania v sume 454,96 € (slovom štyristopäťdesiatštyri eur a deväťdesiatšesť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. S. J., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2010 doručená sťažnosť J. P., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je navrhovateľom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 84/2007 vo veci náhrady škody spôsobenej ublížením na zdraví následkom trestného činu. Návrh na začatie konania podal navrhovateľ 4. mája 2007 a následne ho doplnil 25. mája 2007. Namietané konanie nebolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené.

Podľa názoru sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, a to právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava I., aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007 konal bez zbytočných prietáhov v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi J. P.. primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- € (slovom Tritisíc EUR), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I. povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi J. P. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 303,30- € (slovom tristotri eur a tridsať centov), ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. S. J. vedený vo ..., č. ú. ...“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 231/2010-9 z 3. júna 2010 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predsedníčka okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade

s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 3563/2010 z 5. novembra 2010 predsedníčka okresného súdu potom, ako uviedla prehľad procesných úkonov v namietanom konaní, poukázala na to, že *„Predmetné konanie je poznačené prietahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah“*, a to z dôvodu zaťaženia súdneho oddelenia, resp. jednotlivých sudcov okresného súdu.

Právny zástupca sťažovateľa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu v podaní z 29. novembra 2010 vo vzťahu k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu z 5. novembra 2010 najmä uviedol: *«Samotný Okresný súd Bratislava I, vo svojom vyjadrení priznáva, že „predmetné konanie je poznačené prietahmi“, a uvádza, že toto možno považovať v danej veci za „objektívny prietah“, pričom sťažovateľ takéto vysvetlenie nepovažuje za relevantné. S poukazom na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR mám za to, že personálne ani organizačné problémy súdu nie sú dostatočne relevantné pre ospravedlnenie a posúdenie, či a prečo došlo k prietahom v konaní.*

Existujúci a prietahmi udržiavaný stav právnej neistoty sťažovateľa, ktorý negatívne zasiahol majetkové, osobnostné a podnikateľské aktivity sťažovateľa je možné odstrániť len právoplatným rozhodnutím súdu vydaným v čo najkratšom čase. Pretrvávajúce prietahy a nečinnosť súdu, nielen že zvyšujú právnu neistotu sťažovateľa, ale predovšetkým porušujú jeho ústavné právo garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.»

Súčasťou podania právneho zástupcu sťažovateľa z 29. novembra 2010 bolo aj upresnenie návrhu na rozhodnutie (petitu) v časti týkajúcej sa požadovanej úhrady trov konania, ktorú si právny zástupca uplatnil v sume 454,96 €.

II.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 84/2007 ústavný súd zistil takýto priebeh namietaného konania:

1. Dňa 4. mája 2007 sťažovateľ ako žalobca doručil okresnému súdu žalobu o náhradu škody proti žalovaným J. M., M. K. a A. Š..

2. Okresný súd vyzval 14. mája 2007 sťažovateľa na predloženie originálu splnomocnenia na zastupovanie v namietanom konaní; sťažovateľ na výzvu reagoval 22. júna 2007.

3. Dňa 26. júna 2007 okresný súd doručoval žalobu žalovaným v 1., 2. a 3. rade na vyjadrenie.

4. Sťažovateľ 12. februára 2008 urgoval okresný súd o urýchlené prerokovanie a rozhodnutie vo veci; jeho opätovná žiadosť bola okresnému súdu doručená 26. júna 2008.

5. Dňa 23. júla 2008 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na pristúpenie ďalších účastníkov na strane žalovaných.

6. Dňa 12. augusta 2008 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 11. november 2008 a 4. septembra 2008 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

7. Pojednávanie konané pred okresným súdom 11. novembra 2008 bolo odročené pre účely predloženia listinných dôkazov sťažovateľom potrebných na rozhodnutie o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov; požadované podklady sťažovateľ okresnému súdu doručil 28. novembra 2008 a následne 2. decembra 2008.

8. Dňa 7. júla 2009 sťažovateľ opätovne žiadal o konanie a rozhodnutie vo veci.

9. Dňa 16. septembra 2009 okresný súd uznesením č. k. 14 C 84/07-119 pribral do konania žalovaných vo 4. až 8. rade.

10. Žalovaná v 8. rade podala 13. októbra 2009 odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o pristúpení ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných podľa ustanovenia § 205 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

11. Okresný súd 14. decembra 2009 požiadal register obyvateľov o prešetrovanie pobytu žalovaného vo 4. rade a zároveň doručoval odvolanie žalovanej v 8. rade sťažovateľovi.

12. Dňa 4. januára 2010 okresný súd žiadal opätovne register obyvateľov o prešetrovanie pobytu žalovaného v 1. rade.

13. Sťažovateľ 27. januára 2010 doručil okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v 8. rade proti uzneseniu okresného súdu o pristúpení ďalšieho účastníka do konania.

14. Dňa 18. marca 2010 okresný súd adresoval výzvu príbuzným žalovaného v 1. rade, aby uviedli adresu jeho pobytu. Zároveň okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby okresnému súdu doručil žalobu s prílohami a návrhom na pristúpenie účastníkov do konania; tieto boli okresnému súdu doručené 20. apríla 2010.

15. Okresný súd uznesením č. k. 14 C 84/2007-141 z 18. marca 2010 priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

16. Dňa 19. apríla 2010 príbuzní žalovaného v 1. rade doručili okresnému súdu oznámenie o jeho pobyte.

17. Dňa 26. apríla 2010 okresný súd doručoval žalovanému v 1. rade žalobu a výzvu na vyjadrenie sa k žalobe.

18. Dňa 7. júna 2010 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pre účely rozhodnutia o odvolaní žalovanej v 8. rade proti uzneseniu o pripustení ďalšieho účastníka do konania.

19. Krajský súd uznesením č. k. 15 Co 227/2010-155 z 15. júla 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 14 C 84/07-119 zo 16. septembra 2009 o pristúpení ďalších účastníkov do konania na strane žalovaných.

20. Dňa 26. októbra 2010 bolo okresným súdom nariadené pojednávanie na 14. december 2010, súčasne boli žalovaní vyzvaní na vyjadrenie sa k žalobe.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha predovšetkým vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007.

Ústavný súd si vo svojej doterajšej judikatúre v súvislosti s výkladom obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu prejednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha náhrady škody spôsobenej mu ublížením na zdraví následkom trestného činu. Konania o náhrade škody spôsobenej trestným činom tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom ide o agendu, v rámci ktorej existuje stabilizovaná judikatúra. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať vec sťažovateľa za právne zložitú, pričom doterajší priebeh konania nezakladá ani dôvod na to, aby sa namietané konanie mohlo kvalifikovať za zložité po faktickej stránke. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení neospravedlňoval svoj doterajší postup v namietanom

konaní skutkovou či právnou zložitost'ou veci. Z hľadiska povahy namietaného konania ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že každé konanie o náhrade škody spôsobenej trestným činom vyžaduje zo strany vo veci konajúceho súdu osobitnú starostlivosť, a teda urýchlený postup.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní predloženého spisu vzal do úvahy, že niektoré procesné úkony sťažovateľa, na ktoré mal podľa Občianskeho súdneho poriadku právo (návrh na pristúpenie účastníkov na strane žalovaných, žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov) mali objektívne vplyv na predĺženie konania, a preto túto skutočnosť zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Ústavný súd zistil, že namietané konanie je poznačené obdobiai neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu (obdobie od 26. júna 2007 do 12. augusta 2008 a obdobie od 11. novembra 2008 do 16. septembra 2009), keď okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca v preskúmvanom súdnom konaní nachádza.

Okresný súd podľa názoru ústavného súdu neprimerane dlho rozhodoval aj o procesných návrhoch sťažovateľa. O sťažovateľom podanom návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodoval okresný súd 16 mesiacov (od 11. novembra 2008, resp. 28. novembra 2008 do 18. marca 2010, pozn.) a o jeho návrhu na pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane žalovaných rozhodoval viac než 13 mesiacov (od 23. júla 2008 do 16. septembra 2009).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007 porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

Obranu okresného súdu založenú na argumentoch o nedostatočnom personálnom obsadení ústavný súd nemôže akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prietahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkom súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Keďže označené konanie nebolo do času rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod

sp. zn. 14 C 84/2007 v ďalšom období postupoval bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 50 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia tohto práva, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania, jeho predmet (povahu), ktorým je rozhodovanie o náhrade škody vzniknutej sťažovateľovi následkom trestného činu, obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka namietaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € bude v danom prípade primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli sťažovateľovi v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. S. J. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2009, ktorá predstavovala sumu 721,40 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2010. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie vo veci samej) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 120,23 €, čo spolu s režijným paušálom trikrát po 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a zvýšení odmeny o daň z pridanej hodnoty vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky (právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty, pozn.) predstavuje celkovú sumu 454,96 €, ktorú je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010